

Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE SUDA (prvo vijeće)

16. lipnja 2021. *

„Žalba – Članak 181. Poslovnika Suda – Posljedice izlaska Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Europske unije za članove Suda Europske unije – Izjava Konferencije predstavnika vlada država članica – Prestanak mandata nezavisnog odvjetnika – Tužba za poništenje”

U predmetu C-684/20 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 16. prosinca 2020.,

Eleanor Sharpston, sa stalnom adresom u Schoenfelsu (Luksemburg), koju zastupaju N. Forwood, *BL*, J. Robb, *barrister*, te J. Flynn i H. Mercer, *QC*,

žaliteljica,

a druge stranke postupka su:

Vijeće Europske unije,

Konferencija predstavnika vlada država članica,

tuženici u prvostupanjskom postupku,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot (izvjestitelj), predsjednik vijeća, L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan i N. Jääskinen, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: A. Calot Escobar,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči obrazloženim rješenjem, u skladu s člankom 181. Poslovnika Suda,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: engleski

Rješenje

- 1 Svojom žalbom Eleanor Sharpston zahtijeva ukidanje rješenja Općeg suda Europske unije od 6. listopada 2020., Sharpston/Vijeće i Konferencija predstavnika vlada država članica (T-180/20, neobjavljeno; u daljnjem tekstu: pobijano rješenje, EU:T:2020:473), kojim je on odbacio njezin zahtjev za djelomično poništenje izjave Konferencije predstavnika vlada država članica od 29. siječnja 2020. o posljedicama povlačenja Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Europske unije za nezavisne odvjetnike Suda Europske unije (u daljnjem tekstu: sporna izjava).

Pravni okvir

- 2 U osmom stavku preambule Sporazuma o povlačenju Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske iz Europske unije i Europske zajednice za atomsku energiju (SL 2020., L 29, str. 7.; u daljnjem tekstu: Sporazum o povlačenju), koji je odobren Odlukom Vijeća (EU) 2020/135 od 30. siječnja 2020. (SL 2020., L 29, str. 1.) i stupio je na snagu 1. veljače 2020., navedeno je:

„Uzimajući u obzir da je u zajedničkom interesu Unije i Ujedinjene Kraljevine da se utvrdi prijelazno ili provedbeno razdoblje u kojem bi se pravo Unije, uključujući međunarodne sporazume, trebalo primjenjivati na Ujedinjenu Kraljevinu i u Ujedinjenoj Kraljevini te u pravilu s jednakim učinkom na države članice, bez obzira na sve posljedice njezina povlačenja iz Unije spram njezina sudjelovanja u radu institucija, tijela, ureda i agencija Unije, posebno činjenice da na dan stupanja ovog Sporazuma na snagu završavaju mandati svih članova institucija, tijela i agencija Unije koji su predloženi, imenovani ili izabrani zbog članstva Ujedinjene Kraljevine u Uniji, a kako bi se izbjegli poremećaji u razdoblju pregovora o sporazumu ili sporazumima o budućem odnosu.”

- 3 Članak 19. stavak 2. UEU-a predviđa da se Sud sastoji od po jednog suca po državi članici i da mu pomažu nezavisni odvjetnici.
- 4 U skladu s člankom 252. UFEU-a, Sudu pomaže osam nezavisnih odvjetnika te na njegov zahtjev Vijeće Europske unije može, odlučujući jednoglasno, povećati njihov broj.
- 5 Na temelju izjave o članku 252. Ugovora o funkcioniranju Europske unije koja se odnosi na broj nezavisnih odvjetnika Suda i priložena je Završnom aktu međuvladine konferencije na kojoj je donesen Ugovor iz Lisabona, Konferencija predstavnika vlada država članica izjavila je da će u slučaju da u skladu s člankom 252. prvim stavkom UFEU-a Sud zatraži da se broj nezavisnih odvjetnika poveća za tri, to jest na jedanaest umjesto osam, trebati da Republika Poljska, kao što je to već slučaj sa Saveznom Republikom Njemačkom, Francuskom Republikom, Talijanskom Republikom, Kraljevinom Španjolskom i Ujedinjenom Kraljevinom, ima stalnog nezavisnog odvjetnika i da više ne sudjeluje u sustavu rotacije koji će obuhvaćati pet nezavisnih odvjetnika umjesto tri.
- 6 Odlukom Vijeća 2013/336/EU od 25. lipnja 2013. o povećanju broja nezavisnih odvjetnika Suda Europske unije (SL 2013., L 179, str. 92.) broj nezavisnih odvjetnika povećan je s osam na jedanaest.

Okolnosti spora

- 7 Tijekom 2005., na prijedlog vlade Ujedinjene Kraljevine, predstavnici vlada država članica imenovali su E. Sharpston za obnašanje dužnosti nezavisnog odvjetnika Suda za preostalo vrijeme trajanja mandata njezina prethodnika, to jest do 6. listopada 2009. Tijekom 2009., povodom novog prijedloga iste vlade, žaliteljica je imenovana kao nezavisna odvjetnica Suda na novi mandat od šest godina, za razdoblje od 7. listopada 2009. do 6. listopada 2015. Naposljetku, na temelju Odluke (EU, Euratom) 2015/578 predstavnika vlada država članica od 1. travnja 2015. o imenovanju sudaca i nezavisnih odvjetnika Suda (SL 2015., L 96, str. 11.), žaliteljica je imenovana za obnašanje dužnosti nezavisnog odvjetnika za razdoblje od 7. listopada 2015. do 6. listopada 2021.
- 8 Dana 29. siječnja 2020. Konferencija predstavnika vlada država članica usvojila je spornu izjavu u kojoj je podsjetila na to da zato što je Ujedinjena Kraljevina pokrenula postupak predviđen u članku 50. UEU-a radi svojeg povlačenja iz Unije, Ugovori se prestaju primjenjivati na tu državu članicu od datuma stupanja na snagu Sporazuma o povlačenju. Ona je također podsjetila na to da stoga mandati članova institucija, tijela, ureda i agencija Unije koji su nominirani, imenovani ili izabrani s obzirom na članstvo Ujedinjene Kraljevine u Uniji prestaju na datum povlačenja. Navela je da iz toga proizlazi da će stalno radno mjesto nezavisnog odvjetnika, koje je bilo dodijeljeno Ujedinjenoj Kraljevini izjavom o članku 252. Ugovora o funkcioniranju Europske unije koja se odnosi na broj nezavisnih odvjetnika Suda i priložena je Završnom aktu međuvladine konferencije na kojoj je donesen Ugovor iz Lisabona, biti integrirano u sustav rotacije među državama članicama za imenovanje nezavisnih odvjetnika. Primijetila je da je prema protokolarnom redoslijedu, sljedeća država članica koja ispunjava uvjete Helenska Republika. Suglasila se da s obzirom na iznimne okolnosti tog imenovanja te radi poštovanja pravila o djelomičnoj zamjeni članova Suda svake tri godine i pravila o šestogodišnjem trajanju njihova mandata, kako je navedeno u članku 253. UFEU-a, mandat nezavisnog odvjetnika kojeg predlaže Helenska Republika za upražnjeno radno mjesto nezavisnog odvjetnika završava na dan sljedeće djelomične zamjene članova Suda, to jest 6. listopada 2021.

Postupak pred Općim sudom i pobijano rješenje

- 9 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 7. travnja 2020. žaliteljica je zahtijevala djelomično poništenje sporne izjave.
- 10 Nakon što je u točki 27. pobijanog rješenja utvrdio da spornu izjavu nije usvojilo Vijeće, nego Konferencija predstavnika vlada država članica, Opći sud je u njegovoj točki 28. odbacio kao nedopuštenu tužbu koja mu je podnesena, i to u dijelu u kojem je bila usmjerena protiv Vijeća.
- 11 Glede zahtjeva usmjerenog protiv Konferencije predstavnika vlada država članica, Opći je sud u točkama 29. i 30. pobijanog rješenja podsjetio na to da je on na temelju članka 263. UFEU-a nadležan samo u pogledu tužbi podnesenih protiv akata institucija, tijela, ureda ili agencija Unije i da iz sudske prakse Suda proizlazi da akti koje donesu predstavnici vlada država članica koji ne djeluju u svojstvu članova Vijeća ili člana Europskog vijeća, nego u svojstvu predstavnika svoje vlade i time kolektivno izvršavaju nadležnosti država članica, ne podliježu nadzoru zakonitosti koji provodi sud Unije.

- 12 Opći se sud u točkama 31. i 32. pobijanog rješenja također pozvao na rješenje potpredsjednice Suda od 10. rujna 2020., Predstavnicí vlada država članica/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljeno, EU:C:2020:705), kako bi podsjetio na to, s jedne strane, da akt o imenovanju sudaca i nezavisnih odvjetnika Suda u skladu s člankom 253. prvim stavkom UFEU-a vlade država članica donose zajedničkom suglasnošću, te, s druge strane, da je tužba očito nedopuštena u dijelu u kojem se odnosi na poništenje odluke koja ne potječe od institucije, tijela, ureda ili agencije Unije, nego od predstavnika vlada država članica koji izvršavaju nadležnosti ovih potonjih.
- 13 U točki 33. pobijanog rješenja Opći je sud istaknuo da su 29. siječnja 2020. predstavnici vlada 27 od 28 država članica Unije na taj datum sudjelovali na sastanku povodom kojeg je usvojena sporna izjava i da su je oni usvojili u svojstvu predstavnika vlada država članica Unije, a ne kao članovi Vijeća. U točki 34. tog rješenja Opći je sud dodao da unatoč tomu što je Vijeće navedeno u njezinu zaglavlju i što je ona objavljena na internetskoj stranici Vijeća, sporna izjava pokazuje svojim sadržajem da se radi o izjavi predstavnika vlada država članica Unije danoj zajedničkom suglasnošću, a ne o aktu Vijeća ili tijela ili subjekta Unije.
- 14 U točki 35. pobijanog rješenja Opći je sud iz toga zaključio da tužbu koja mu je podnesena treba odbaciti kao nedopuštenu.

Postupak pred Sudom i žaliteljčini zahtjevi

- 15 Svojom žalbom E. Sharpston zahtijeva od Suda da ukine pobijano rješenje, naloži drugim strankama u postupku da odgovore na pitanje treba li smatrati da je njezin mandat prestao prilikom povlačenja Ujedinjene Kraljevine iz Unije 31. siječnja 2020. u ponoć, na temelju članka 50. stavka 3. UEU-a, vrati predmet Općem sudu na ponovno odlučivanje, osim ako stanje postupka omogućava Sudu da donese odluku, te Vijeću i Konferenciji predstavnika vlada država članica naloži snošenje troškova.

O žalbi

- 16 Na temelju članka 181. Poslovnika Suda, kad je žalba u potpunosti ili djelomično očito nedopuštena ili očito neosnovana, Sud može u svakom trenutku na prijedlog suca izvjestitelja, nakon što sasluša nezavisnog odvjetnika, obrazloženim rješenjem odlučiti, u potpunosti ili djelomično, odbaciti odnosno odbiti tu žalbu.
- 17 U ovom predmetu valja primijeniti taj članak.
- 18 U prilog svojoj žalbi žaliteljica ističe pet žalbenih razloga.

Prvi, drugi, treći i peti žalbeni razlog

Žaliteljčina argumentacija

- 19 U sklopu svojeg prvog žalbenog razloga žaliteljica ističe da je Opći sud povrijedio članak 263. UFEU-a time što je u točkama 29. i 35. pobijanog rješenja presudio da je tužba nedopuštena jer nije usmjerena protiv akta koji je donijela institucija, tijelo, ured ili agencija Unije.

- 20 Tvrdi da ne samo iz različitih jezičnih verzija teksta članka 263. UFEU-a, nego i iz nastanka i cilja tog članka kao i iz sudske prakse Suda proizlazi da se područje primjene navedenog članka mora široko tumačiti, neovisno o tome je li riječ o aktima na koji on se odnosi ili o njihovim autorima.
- 21 Ističe da iako Sud isključuje iz područja primjene članka 263. UFEU-a akte koje su donijeli predstavnici vlada država članica izvan pravnog okvira Unije, isto ne može vrijediti za one, poput sporne izjave, koje su donijeli predstavnici vlada država članica koji djeluju u okviru nadležnosti dodijeljenih ili navodno dodijeljenih na temelju Ugovorâ i koji imaju učinke u pravnom poretku Unije.
- 22 Tvrdi da je u točkama 30., 32. i 35. pobijanog rješenja Opći sud stoga počinio pogrešku koja se tiče prava kada je zaključio da nijedan akt koji donesu predstavnici vlada država članica u svojstvu različitom od svojstva članova Vijeća ili Europskog vijeća ne može biti predmet sudskog nadzora na temelju članka 263. UFEU-a i da je on morao prihvatiti svoju nadležnost za ocjenjivanje zakonitosti sporne izjave u dijelu u kojem je njezin mandat nezavisnog odvjetnika preuranjeno okončan.
- 23 U okviru završnih primjedbi, žaliteljica dodaje da iz točaka 91. do 98. presude od 16. prosinca 2020., Vijeće i dr./K. Chrysostomides & Co. i dr. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P i C-604/18 P, EU:C:2020:1028), proizlazi da nemogućnost nadzora nad političkim sporazumom na temelju članka 263. UFEU-a pretpostavlja postojanje alternativnih pravnih lijekova protiv akata za provedbu tog sporazuma, kako bi se izbjeglo da se osobe liše svojeg prava na djelotvornu sudsku zaštitu utvrđenog u članku 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. No, takvi alternativni pravni lijekovi ne postoje u konkretnom slučaju.
- 24 U sklopu svojeg drugog žalbenog razloga žaliteljica tvrdi da je radi utvrđivanja svoje nadležnosti Opći sud pogrešno propustio razlikovati odluku predstavnika vlada država članica o imenovanju nezavisnog odvjetnika Suda od prethodne odluke o upražnjenom mjestu koje je tako popunjeno, iako se tužba koja mu je podnesena u predmetu T-180/20 kao i ova žalba odnose na tu potonju odluku.
- 25 Ističe da iako se općenito ne postavlja pitanje je li mjesto člana Suda doista upražnjeno, ne može se isključiti da se ono postavlja u određenim slučajevima. U tom pogledu smatra da mora postojati mogućnost da sudovi Unije nadziru akt država članica kojim je nezakonito utvrđeno da je takvo mjesto upražnjeno.
- 26 Žaliteljica tvrdi da se, dakle, samo sudovi Unije moraju izjasniti s tim u vezi i poziva se osobito na članak 19. UFEU-a te članke 4. i 6. Statuta Suda Europske unije.
- 27 Žaliteljica dodaje da se valjanost akata predstavnika vlada država članica predviđenih UFEU-om može osim toga osporavati, barem neizravno, i to postupovnim sredstvima različitim od tužbe za poništenje, kao što je to Vijeće priznalo u ime Konferencije predstavnika vlada država članica u prigovoru nedopuštenosti istaknutog pred Općim sudom, te da se iz toga mora zaključiti da izravna tužba protiv tih akata također mora biti moguća.
- 28 Posljedično, Opći je sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je u točkama 30., 32. i 35. pobijanog rješenja utvrdio da akti predstavnika vlada država članica, koji god oni bili, ne mogu biti predmet tužbe na temelju članka 263. UFEU-a.

- 29 U sklopu svojeg trećeg žalbenog razloga žaliteljica ističe da je u točkama 30., 33. i 34. pobijanog rješenja Opći sud pogrešno protumačio načela izvedena iz presude od 30. lipnja 1993., Parlament/Vijeće i Komisija (C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Tvrdi da iz te presude ne proizlazi da su svi akti predstavnika vlada država članica koji djeluju zajedno izuzeti iz sudskog nadzora u okviru članka 263. UFEU-a, nego da se u navedenoj presudi Sud izjasnio samo o aktima koje predstavnici vlada država članica donesu izvan pravnog poretka Unije.
- 31 Stoga, pitanje jesu li sudovi Unije nadležni za nadzor zakonitosti akta, poput sporne izjave, koji su donijeli predstavnici vlada država članica na osnovi nadležnosti dodijeljenih ili navodno dodijeljenih na temelju Ugovorâ i koji ima učinke u pravnom poretku Unije, nije riješeno u sudskoj praksi Suda i na njega se mora potvrdno odgovoriti.
- 32 Opći se sud stoga u točkama 30. i 35. pobijanog rješenja pogrešno pozvao na presudu od 30. lipnja 1993., Parlament/Vijeće i Komisija (C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271), a osobito na točku 12. te presude, kako bi utemeljio svoju analizu te je barem morao obuhvatiti druge odlomke navedene presude, poput njezine točke 13., iz kojih proizlazi da akti koji proizvode pravne učinke na treće osobe u pravnom poretku Unije moraju podlijegati nadzoru sudova Unije.
- 33 U sklopu svojeg petog žalbenog razloga žaliteljica ističe podredno da je u točkama 27. i 28. Opći sud također pogrešno propustio odgovoriti na njezin argument prema kojem, iako Konferencija predstavnikâ vlada država članica ne može biti tuženik u postupku pokrenutom na temelju članka 263. UFEU-a, Vijeće mora biti tuženik kao *alter ego* te konferencije ili kao institucija Unije koja je s njome najuže povezana zbog svoje uključenosti u usvajanje i objavljivanje sporne izjave.
- 34 Oslanja se osobito na nužnost nadzora nad mogućim povredama prava Unije od strane država članica, ako one ne mogu biti tuženici u takvom postupku i smatra da iako Vijeće nije autor pobijanog akta ipak mora postojati mogućnost da ga se smatra odgovornim za te povrede pred sudovima Unije.
- 35 Ističe da u odredbama Ugovorâ o nadležnosti Suda tuženici nisu taksativno navedeni i poziva se po analogiji na članke 268. i 340. UFEU-a.
- 36 Ističe da valja odrediti je li utvrđenje iz sporne odluke o upražnjenom mjestu na kojem je ona prethodno bila zaposlena, radnja Vijeća, Konferencije predstavnikâ vlada država članica ili predsjednika Suda Europske unije, te smatra da je u svakom slučaju jedino Sud ovlašten odlučiti s tim u vezi.
- 37 Dodaje da je preko svoje pravne službe Vijeće imalo aktivnu ulogu, bilo sâmo bilo zajedno s Konferencijom predstavnikâ vlada država članica, glede određivanja preuranjenog prestanka njezina mandata i da je ono stoga suautor povrede kojom je sporna izjava zahvaćena.

Ocjena Suda

- 38 U sklopu svojeg trećeg i petog žalbenog razloga, koje valja zajedno analizirati, žaliteljica tvrdi, u biti, da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava kada je kao nedopušten odbacio njezin zahtjev za djelomično poništenje sporne izjave iz razloga što je donesena od strane predstavnika vlada država članica koji su djelovali kao takvi, a ne od strane Vijeća.

- 39 Prema sudskoj praksi Suda, iz teksta članka 263. UFEU-a proizlazi da akti koje donesu predstavnici vlada država članica koji ne djeluju u svojstvu članova Vijeća, nego u svojstvu predstavnika svoje vlade, i time kolektivno izvršavaju nadležnosti država članica, ne podliježu nadzoru zakonitosti koji provodi sud Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 30. lipnja 1993., Parlament/Vijeće i Komisija, C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271, t. 12.).
- 40 Relevantan kriterij koji je Sud tako utvrdio radi isključivanja nadležnosti sudova Unije za odlučivanje o pravnom lijeku usmjerenom protiv takvih akata jest, dakle, kriterij koji se odnosi na njihova autora, neovisno o njihovim obvezujućim pravnim učincima.
- 41 Argumenti koje je žaliteljica istaknula u okviru svojeg prvog i petog žalbenog razloga i prema kojima valja široko tumačiti autore akata na koje članak 263. UFEU-a upućuje, to jest, institucije, tijela, urede ili agencije Unije, kako bi se zaključilo da je spornu izjavu usvojila institucija, tijelo, ured ili agencija Unije u smislu tog članka, ili barem izjednačilo tužbu podnesenu Općem sudu s tužbom podnesenom protiv odluke Vijeća, uzimajući u obzir njegovu uključenost u usvajanje i objavu te izjave, ne mogu se stoga prihvatiti, a da se ne proturječi jasnom tekstu tog članka.
- 42 Razvidno je da bi se takvim tumačenjem također proturječilo volji autora Ugovorâ koju odražava članak 263. UFEU-a čije je područje primjene ograničeno samo na akte prava Unije koje donesu institucije, tijela, uredi ili agencije Unije, da iz sudskog nadzora Suda isključe akte koje moraju donijeti države članice, poput odluka o imenovanju članova sudova Unije.
- 43 Iako se u konkretnom slučaju sporna izjava ne odnosi na imenovanje, ona je ipak usko povezana s izvršavanjem te nadležnosti jer se njome konstatira upražnjeno mjesto nastalo zbog izlaska Ujedinjene Kraljevine iz Unije i utvrđuju određene pravne posljedice koje će iz toga trebati izvesti prilikom imenovanja na to mjesto.
- 44 Suprotno onomu što žaliteljica tvrdi u okviru svojeg trećeg žalbenog razloga, iz prethodno navedenog proizlazi da je irelevantno i to da su predstavnici vlada država članica djelovali u okviru Ugovorâ ili drugih pravnih izvora, poput međunarodnog prava.
- 45 Slijedom navedenog, Opći sud nije počinio nikakvu pogrešku kada je u točki 30. pobijanog rješenja podsjetio na to da iz članka 263. UFEU-a proizlazi da akti koje donesu predstavnici vlada država članica koji ne djeluju u svojstvu članova Vijeća ili članova Europskog vijeća, nego u svojstvu predstavnika svoje vlade i time kolektivno izvršavaju nadležnosti država članica, ne podliježu nadzoru zakonitosti koji provodi sud Unije.
- 46 U okviru svojeg drugog žalbenog razloga žaliteljica ističe da sudovi Unije ipak moraju prihvatiti svoju nadležnost za ocjenu zakonitosti sporne izjave jer ona sadržava odluku predstavnika vlada država članica kojom je prekoračenjem ovlasti utvrđen preuranjeni prestanak njezina mandata nezavisnog odvjetnika.
- 47 No, ta se analiza ne može prihvatiti jer se za spornu izjavu u svakom slučaju ne može smatrati da ju je usvojila institucija, tijelo, ured ili agencija Unije iz članka 263. UFEU-a.
- 48 Usto valja utvrditi da se za spornu izjavu ne može smatrati da sadržava odluku koja ima pravne učinke kojima se žaliteljici nanosi šteta u dijelu u kojem je odlučeno o preuranjenom prestanku njezina mandata nezavisnog odvjetnika jer je Konferencija predstavnika vlada država samo konstatirala nužne posljedice nastale zbog izlaska Ujedinjene Kraljevine iz Unije.

- 49 Naime, zato što su se Ugovori prestali primjenjivati na Ujedinjenu Kraljevinu na datum njezina povlačenja 1. veljače 2020. na temelju članka 50. stavka 3. UEU-a, ta država nije više država članica od tog datuma. Iz toga proizlazi, kao što je to navedeno u osmom stavku preambule Sporazuma o povlačenju, da su tekući mandati članova institucija, tijela, ureda i agencija Unije koji su predloženi, imenovani ili izabrani zbog članstva Ujedinjene Kraljevine u Uniji, automatski prestali na taj datum.
- 50 Slijedom navedenog, Općem sudu ne može se prebaciti da se nije smatrao nadležnim za ocjenu zakonitosti navodne odluke predstavnikâ vlada država članica kojom je utvrđen preuranjeni prestanak žaliteljičina mandata.
- 51 Iz toga slijedi da prvi do treći i peti žalbeni razlog treba odbiti kao očito neosnovane.

Četvrti žalbeni razlog

Žaliteljičina argumentacija

- 52 U sklopu svojeg četvrtog žalbenog razloga žaliteljica tvrdi da je u točkama 31. i 32. pobijanog rješenja Opći sud pogrešno pripisao vrijednost presedana rješenju potpredsjednice Suda od 10. rujna 2020., Predstavnicima vlada država članica/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljeno, EU:C:2020:705), iako takvo rješenje nije moglo prejudicirati odluku o meritumu u ovom sporu.
- 53 Dodaje da se u točki 31. pobijanog rješenja Opći sud također pogrešno oslonio na navedeno rješenje jer se ono ticalo tužbe čiji je predmet bila odluka o imenovanju nezavisnog odvjetnika Suda, dok se njezina tužba odnosila na odluku predstavnikâ vlada država članica kojom je utvrđeno da je takvo mjesto upražnjeno.
- 54 Usto, rješenje potpredsjednice Suda navedeno u točkama 31. i 32. pobijanog rješenja doneseno je kršenjem postupovnih pravila Suda, osobito zato što žaliteljica nije saslušana iako nije utvrđena nikakva hitnost, ali i zato što je argumente koje su istaknuli predstavnici vlada država članica trebalo odbiti kao nedopuštene iz razloga što su pred Sudom bili istaknuti prvi put.
- 55 Žaliteljica tvrdi naposljetku da je time Opći sud sam povrijedio načelo *audi alteram partem* time što joj nije omogućio da podnese svoja očitovanja o relevantnosti točke 12. presude od 30. lipnja 1993., Parlament/Vijeće i Komisija (C-181/91 i C-248/91, EU:C:1993:271), navedene u točki 30. pobijanog rješenja, i rješenja potpredsjednice Suda od 10. rujna 2020., Predstavnicima vlada država članica/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljeno, EU:C:2020:705), navedenog u točkama 31. i 32. pobijanog rješenja. Time Opći sud nije samo neopravdano „proširio” i „produljio” pravni učinak, nego i postupovne povrede tog rješenja potpredsjednice Suda.

Ocjena Suda

- 56 Što se tiče argumenata o pogrešci koju je Opći sud počinio u točkama 31. i 32. pobijanog rješenja glede dosega rješenja potpredsjednice Suda od 10. rujna 2020., Predstavnicima vlada država članica/Sharpston (C-424/20 P(R), neobjavljeno, EU:C:2020:705), koje usto nije relevantno za ovaj predmet, dovoljno je utvrditi da Opći sud u svakom slučaju nije počinio nikakvu pogrešku time što je podsjetio na to, s jedne strane, u navedenoj točki 31. da u skladu s člankom 253. UFEU-a akt o imenovanju sudaca i nezavisnih odvjetnika Suda vlade država članica donose zajedničkom

suglasnošću, te, s druge strane, u navedenoj točki 32. da je tužba podnesena na temelju članka 263. UFEU-a protiv takvog akta očito nedopuštena jer se odnosi na poništenje odluke koja potječe od predstavnika vlada država članica koji izvršavaju nadležnosti tih država. Slijedi da su takvi argumenti očito bespredmetni.

- 57 Argumenti o postupovnim povredama koje su počinjene prilikom donošenja tog rješenja potpredsjednice Suda su, usto, očito nedopušteni jer ono nije predmet ovog postupka.
- 58 Stoga se također moraju odbiti kao očito neosnovani žaliteljčini navodi o povredi načela kontradiktornosti od strane Općeg suda.
- 59 Četvrti žalbeni razlog treba, slijedom toga, odbaciti kao djelomično očito nedopušten i odbiti kao djelomično očito neosnovan.
- 60 Iz svega prethodno navedenog slijedi da zato što nije prihvaćen niti jedan od žalbenih razloga koje je žaliteljica iznijela u potporu svojoj žalbi, istu valja odbaciti kao djelomično očito nedopuštenu i odbiti kao djelomično očito neosnovanu.
- 61 U tim okolnostima ne treba donijeti mjeru izvođenja dokaza koju je žaliteljica zatražila.

Troškovi

- 62 U skladu s člankom 137. Poslovnika, koji se primjenjuje na žalbeni postupak na temelju njegova članka 184. stavka 1., odluka o troškovima donosi se u rješenju kojim se završava postupak.
- 63 Budući da je ovo rješenje doneseno prije nego što je žalba dostavljena drugim strankama u postupku i, slijedom toga, prije nego što su one mogle imati troškove, valja odlučiti da će žaliteljica snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) rješava:

- 1. Žalba se odbacuje kao djelomično očito nedopuštena i odbija kao djelomično očito neosnovana.**
- 2. Eleanor Sharpston snosi vlastite troškove.**

Potpisi